

Supplerende redegørelse om udgivelse af Martinus' værk

Notat fra rådet

På baggrund af henvendelser til rådet har vi valgt at uddybe tidligere redegørelser om udgivelse af Martinus' værk:

1. Retskrivningsmodernisering ændrer ikke tekstens indhold

Nogle mener, at MI bør udgive "de originale skrifter" (førsteudgaven?) på dansk, idet der skulle ske et indholdsmæssigt informationstab ved retskrivningsmodernisering og korrektur i de seneste genudgivelser.

Vi er ikke enige.

Vi kan genkende udlægningen fra MIs kritikere om, at retskrivningsmodernisering og korrektur medfører tab af indhold i teksten, så vi gør indledningsvis opmærksom på, at denne kritik aldrig er blevet underbygget med fakta.

Påstanden finder hverken opbakning i sprogvidenskab eller konkrete eksempler. Det eneste informationstab, retskrivningsmodernisering medfører, er tab af originalens stavemåder og de udtaletræk, stavemåderne muligvis gengiver, man taler herunder om en "afhistorisering" af ældre tekster (særligt fra før 1900-tallet) eller et tab af disse teksters "fremmedhed" og eventuelt noget af deres poetiske eller associative udtryk (skønlitteratur og poesi). Men herudover lider teksten ikke nogen form for informationstab og dermed heller ikke konkret indholds-, betydnings- eller meningstab (og så er Martinus' værk jo i øvrigt hverken ældre skønlitteratur eller poesi).

Man kan ikke finde noget i Martinus' efterladte materiale, der understøtter teorien om et (mere sub-tilt) tab af åndeligt indhold ved retskrivningsmodernisering, tværtimod. Martinus henviser til, at stilen og formen (og hermed retskrivningen) ikke kan begrænse muligheden for at tilegne sig den dybere mening i værket (jf. Artikelsamling 1, stk. 7.18). Analysernes logik og indhold er upåvirket af ordenes stavelse og endda af sproget, de er skrevet på.

Ja, Martinus siger faktisk, at kun "den umodne læser" hænger sig i værkets "ord og sætninger, deres opbygningsform og eventuelle stilistiske afvigelser fra de traditionelle eller moderne former for retskrivning.", og at for denne læser vil værket "ikke på nogen som helst måde blive til videnskab eller sandhed" (jf. småbog 3, kap. 29).

Martinus henviser herunder til, at tekstens indhold af "guddommelig ånd" kun bliver levende for den læser, der omsætter åndsvidenskaben i praksis – fremfor at hænge sig i tekstens ydre form og opbygning.

Så kan man spørge: Men hvis retskrivningen er ligegyldig for forståelsen, hvorfor udgiver MI så ikke bare førsteudgaven med gammel retskrivning? Og det er da rigtigt, hvis MI vel at mærke blot skulle publicere i "én eller anden form". Men MI skal "publicere" i "betryggende form" (jf. MIs vedtægter, § 5, stk. 3), og her er førsteudgaven ikke det bedste valg. Det begrundes sig i flere forhold.

For det første retskrivningsmoderniserede Martinus selv flere af sine værker undervejs i sit forfatter-skab, se evt. rådets notat *Grundlaget for Martinus Instituts genudgivelsespraksis* (http://martinus.dk/fileadmin/user_upload/dokumenter/raadet_informerer/notat_2018.08_grundlag_mis_genudgivelsesprak_sis.pdf). Og i forbindelse med genudgivelsen af *Livets Bog* på Borgen i 1981-85 udtalte Martinus på et rådsmøde (29.1.1980) om ny retskrivning i *Livets Bog*, at »det behøver ikke at være i denne omgang« (idet økonomien ikke rakte til en retskrivningsmodernisering med helt ny sats) – underforstået, at det kan ske "i en senere omgang".

For det andet rettede Martinus fejl i førsteudgaven og senere udgaver, ligesom han fremkom med ønsker til udgivelse, som førsteudgaven ikke lever op til (jf. afsnit 3 nedenfor).

For det tredje bestemte Martinus, at der må rettes "åbenlyse trykfejl" (rådsbeslutning 706, 1.3.1976) og fejlrettes "tilbage til manuskriptet" (rådsbeslutning 708, 30.3.1976). (Men der må ikke rettes i sproget).

Martinus ønskede altså sit værk retskrivningsmoderniseret og korrekturlæst og udgivet i en anden form, end førsteudgaven har (jf. afsnit 3 nedenfor). Desuden giver moderne, ensartet retskrivning en række andre fordele ikke mindst ift. de elektroniske søgemuligheder i værket, hvilket også tæller med ift. udgivelse i betryggende form.

Sidst men ikke mindst lytter vi også til de mange tilkendegivelser fra læsere, der påskønner en moderne, upåfaldende retskrivning (mange flere end de få, der angiveligt ønsker førsteudgaven). Læsernes meninger har også betydning for dét, vi skønner som "mest betryggende".

Martinus sagde i øvrigt ikke noget om, at man skal lære sig dansk for at forstå hans værk fuldt ud. Martinus tilskyndede derimod til oversættelse, hvilket også fremgår af MIs formål, som Martinus formulerede sammen med rådet. Man må jo formode, at han derfor mente, at man ikke går glip af indhold i et oversat åndsvidenskabeligt værk. Derfor kan han heller ikke have ment, at der går åndeligt indhold tabt ved retskrivningsmodernisering, der må siges at være et langt mindre indgreb i teksten end oversættelse.

2. MIs seneste genudgivelse afspejler den originale tekst bedre end andre udgivelser

Når kritikere taler om "ændring", er det ikke en retvisende betegnelse for det, MI foretager med værket. Vi retskrivningsmoderniserer (som Martinus gjorde), og vi læser korrektur (som Martinus gjorde), vi ændrer ikke i værket.

For det andet indeholder hverken førsteudgaven eller andre udgaver fra Martinus' tid mere, men derimod mindre original information end de seneste genudgivelser. Førsteudgaven bærer nemlig præg af en del sættefejl og andre fejl og afvigelser fra manuskriptet (herunder at hele linjer er faldet ud, jf. de publicerede rettelseslister (<http://martinus.dk/da/vaerket/vaerkets-udgivelse/rettelseslister-og-retningslinjer>)) pga. datidens manuelle sætte- og korrekturproces.

MIs seneste udgaver er takket være moderne elektronisk udgivelsesteknik således mere "original" end tidligere udgaver (inkl. førsteudgaven) og tager samtidig højde for Martinus' rettelser i alle udgaver. De afspejler altså ord for ord, hvad Martinus skrev.

3. Førsteudgaven af Livets Bog lever ikke fuldstændigt op til Martinus' ønsker for udgivelse

I 2011 påbegyndte MI genudgivelsen af *Det Tredje Testamente, Livets Bog*, bind 1-7, i en hardcover-udgave i hvidt bind med stjernesymbolet og tekst præget med guld og med symbol nr. 23 og 19 trykt på smudsomslagets henholdsvis for- og bagside. Ganske efter Martinus' ønske. I 2014 var alle hovedværkets syv bind blevet genudgivet i denne form.

Den historiske førsteudgave af *Livets Bog*, som hverken bærer titlen *Det Tredje Testamente* eller symbol nr. 23 og 19 på for- og bagside, og som naturligvis heller ikke indeholder Martinus' egne efterfølgende rettelser, lever således ikke fuldstændigt op til samtlige ønsker, Martinus havde til udgivelsen af sit værk.

4. Sammenfattende

Der findes ikke noget grundlag for at sige, at der er gået åndsvidenskabeligt indhold tabt via MIs korrektur og retskrivningsmodernisering af Martinus' værk.

De seneste genudgivelser afspejler tværtimod i højere grad teksten både i originalmanuskriptet og i alle udgaverne fra Martinus' tid end nogen tidligere udgivelser.

De seneste genudgivelser afspejler (modsat førsteudgaven) tillige alle Martinus' ønsker for udgivelse af sit værk, herunder mht. titel, omslagssymbolerne, retskrivningsmodernisering samt korrekturlæsning.

Rådet for Martinus Institut
Oktober 2018